

Irina Movilă sprijină o partitură vulnerabilă. O menajează în contact cu obiectele, cu lămpile, ceainicele și aromele, fiind singura care le găsește o explicație.

Shoko-san, fiica lui *Saiko*, se simte închisă, nelămurită în relația de iubire a unei mame pe care o adoră. Tradiția spațiului geografic o ajută să pună preț pe fiecare lucru, iar acest fiecare lucru trebuie să fie luminos ca soarele. Moartea neașteptată a mamei înseamnă imaginea distorsionată ce provoacă revoltă. Aflând ulterior de legătura mamei cu *Yosuke*, *Shoko* se hotărăște brusc să vândă haine europene într-un butik. Revolta ei nu e slăbiciunea lui *Saiko*, ci ironia lui *Midori-san*. Simona Mihăescu insistă pe naivitatea copilărească a eroinei, pe schimbări de situație permise unei oarecare

libertăți. Riscul acestei stări rezumă, însă, textul, evită carapacea în care se închide personajul și semnificația lui.

Spectacolul *Pușca de vânătoare*, așa cum l-a propus Liana Ceterchi în spațiul intim al Teatrului Act, are tot ce-i trebuie pentru a fi un spectacol bun. Fără să trimită la tehnicile teatrului japonez, fără să speculeze imaginea ternară a lumii (om, pământ și cer), fără să dispună de mitologie. Iubirea din care oamenii își izgonesc singurătățile, face din acest spectacol o artă a frumoasei flori.

Teatrul Act – Pușca de vânătoare după Yasushi Inoue. Regia: Liana Ceterchi. Scenografia: Carmencita Brojboiu. Cu: Rodica Negrea, Irina Movilă, Simona Mihăescu, Claudiu Istodor. Data premierei: 18 februarie 2001.

Cristina MODREANU

Rodica Negrea – absența care începe să doară

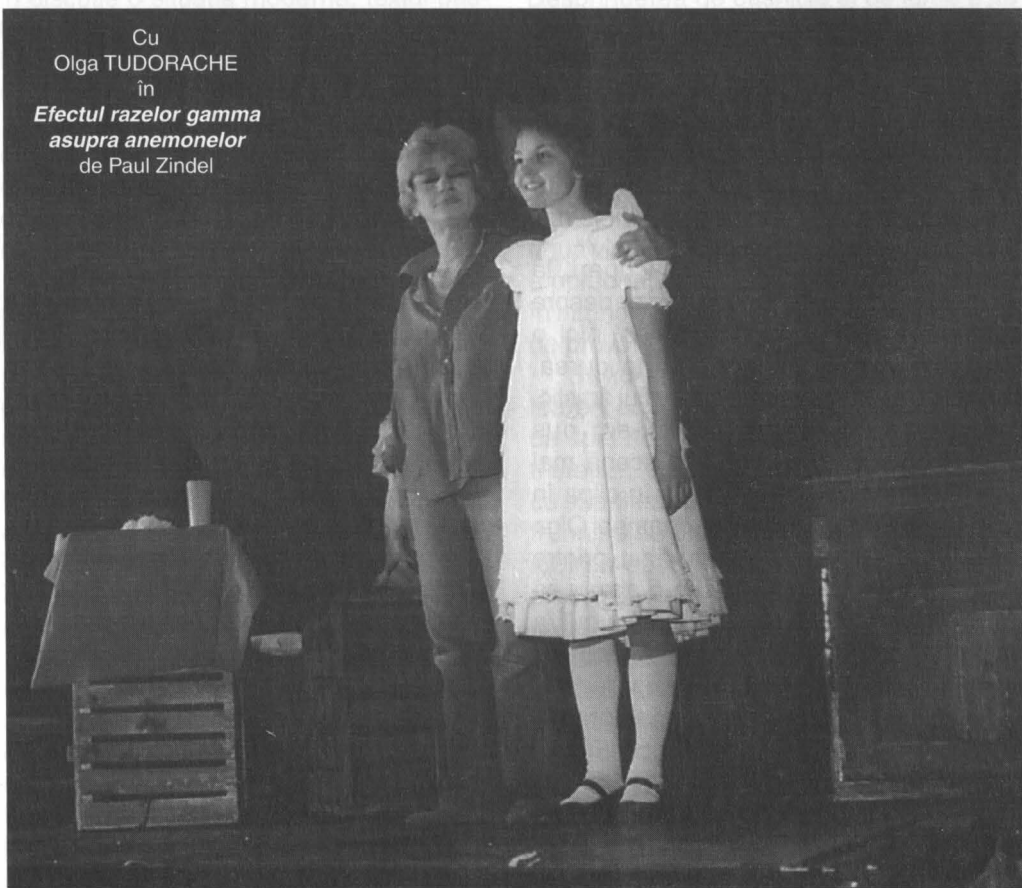
Se întâmplă uneori să descoperi, la un moment dat, pe scenă, un actor despre care până atunci nu-ți puseseseși nici o întrebare, a cărui absență nu te durea, pentru că îți era indiferent destinul lui artistic. Adevărul este că eu una mi-am pus întrebarea „De ce n-o văd pe scenă mai des pe Rodica Negrea?”, abia în clipa în care, asistând la sărbătorirea doamnei Olga Tudorache la „Casandra”, am văzut, printre fragmentele de spectacole ce o aveau ca protagonistă pe cunoscuta actriță, unul în care două artiste de forță asemănătoare a expresiei, deși de vârste diferite, își dădeau replica într-o scenă absolut memorabilă prilejuită, cred, de spectacolul cu *Efectul razelor gamma asupra anemonelor*. Am văzut-o apoi pe Rodica Negrea (fiindcă ea era „cealaltă”, jucând acolo alături de fosta ei profesoară, cum am aflat pe urmă), într-un

spectacol destul de neîmplinit, care însă prindea viață din clipa în care ea punea piciorul pe scenă. E vorba despre *Pușca de vânătoare* după Yasushi Inoue, în regia Liane Ceterchi, un spectacol cu care câțiva actori ai Teatrului Mic își găsesc o oază în spațiul strâmt al Teatrului Act, încercând să se apere de uscăciunea interioară de care sunt cuprinși ne jucând în teatrul lor. Văzând-o aici pe Rodica Negrea, am avut senzația acută că un artist adevărat a fost salvat, ca și cum rolul acesta al femeii trădate care are forța, frizând masochismul, de a trăi suportând trădarea zi de zi, o viață întreagă, a acționat pentru ea asemenea unui colac de salvare. Interpretarea actriței este un spectacol în sine, un recital pe care ea îl susține nuanțat, apelând când la treceri bruște, neașteptate, de la o stare la alta, când la schimbări de ton aproape imperceptibile,

generate de stimuli interiori. Amintirea este cea care o torturează pe *Midori-san* și, rememorând scenele dintre soțul ei și amanta lui, nu întâmplător propria ei verișoară, suferința îi devine din ce în ce mai vizibilă, atent mascată prin izbucniri sarcastice și o amară ironie. Ea face să trăiască povestea unei vieți întregi din inflexiunile vocii, din gesturi mici dând indicii despre stările traversate de personaj, cu care ajunge parcă să se identifice. Pe întreg parcursul monologului destul de întins, fără nici un efort, captează și reține atenția unui public cucerit încă din prima clipă de armonia interpretării ei, de firescul atât de minuțios construit al fiecărei atitudini. Fără să vreau să-i nedreptățesc pe ceilalți actori din spectacol (în care și Irina Movilă face un rol excelent), am simțit nevoia să mă opresc

asupra Rodicăi Negrea tocmai fiindcă ea mi se pare acum într-un moment de uriașă disponibilitate artistică (întotdeauna aceasta fiind determinată, cumva, și de încercările personale prin care trece artistul), dar și dintr-un motiv egoist, anume acela că, după ce talentul ei mi s-a revelat astfel, știu că îi voi simți lipsa dacă n-am s-o văd din nou pe scenă. Am văzut-o în *Pușca de vânătoare*, după o lungă absență (din 1990 actrița a avut numai patru roluri pe scena Teatrului Mic), stăpânită de bucuria de a juca, o stare căreia am început să-i duc dorul ca spectator, rar descoperind-o în ultimul timp pe scenele românești, și cred că i-a revenit – dacă va fi fost plecată – *curiozitatea artistică*, motorul atât de important al oricărei aventuri spectacologice. Sper să observe acest lucru și cât mai mulți regizori!

Cu
Olga TUDORACHE
în
Efectul razelor gamma
asupra anemonelor
de Paul Zindel

Cu
Leopoldina BĂLĂNUȚĂ
în
Lecția de engleză
de Natasa Tanska

